

MARINESCU DENISA-MARIA

Clasa a X-a B Uman, Colegiul Național „Anastasescu”

Roșiori de Vede

Profesor Coordonator- Cismaru Daniela, 0722 464 849

Vise între timp și devenire

În timpul crescut peste noi, visurile nu mai sunt doar umbre ale dorințelor noastre, ci arhitecți invizibili ai unei lumi în perpetuă devenire. Ele ridică poduri între ceea ce suntem și ceea ce ne este încă inaccesibil, între ceea ce am fost și ceea ce tânjim să devenim. Dar cine mai are dreptul să viseze într-un timp care ne înghite fără să ne întrebe dacă ne-am găsit locul? Și ce anume ar trebui să viseze cel rătăcit printre ruinele unui prezent ce pare mereu străin?

Adolescența este vârsta contrastelor, unde visul și realitatea se ciocnesc la fiecare pas, timpul în care sufletul se zbate între dorința de a zbura și teama de a-și găsi aripile frânte. Este o punte suspendată între ceea ce a fost și ceea ce urmează să fie, un loc de trecere unde identitatea se rescrie cu fiecare gând și fiecare ezitare, un spațiu incert în care trecutul refuză să moară, iar viitorul întârzie să se nască. O vârstă a contradicțiilor, a întrebărilor ce nu cer răspunsuri, ci doar ecouri, a visurilor care ard cu intensitatea unor stele ce nu vor ajunge niciodată să lumineze pământul.

Și totuși, ce să viseze un adolescent? Să viseze libertate, într-o lume ce îi trasează hotare invizibile? Să viseze iubire, deși primele iubiri sunt adesea doar lecții despre cât de repede trec lucrurile pe care le credeam pentru totdeauna? Să viseze viitorul, deși viitorul îi pare un peisaj ce se schimbă de fiecare dată când îndrăznește să-l privească? Sau poate că ar trebui să viseze pur și simplu, fără justificare, fără teamă, doar pentru că visul este singurul semn că sufletul său n-a fost încă domesticit de realitate.

Dar cine are curajul să viseze cu adevărat în adolescență? Poate că doar cei care încă nu au fost înfrânți de renunțare, cei care refuză să accepte liniștea ca pe un răspuns. Visează cei care își poartă rănile ca pe niște insigne ale devenirii, cei care simt că sunt mai mult decât reflexia pe care o lasă în ochii lumii. Visează cei care nu se tem să caute, să piardă, să ardă, să învețe că suferința nu este opusul visului, ci poate uneori chiar cea mai sinceră formă a lui.

Poate că întrebarea nu este cine visează sau ce visează, ci ce rămâne după ce visul s-a stins. Oare lasă el în urmă rădăcini adânci sau doar conturul fragil al unei iluzii? Oare poate un vis să construiască mai mult decât poate dărâma realitatea? Poate că visurile nu sunt menite să fie trăite, ci doar visate, ca niște stele îndepărtate ce dau sens nopții, deși niciodată nu vor atinge pământul.

AdolenŃii sunt visători nu pentru că vor să fugă de realitate, ci pentru că încă nu au învățat să accepte compromisurile ei. Ei visează cu îndrăzneala celor care nu cunosc încă frica de eșec, cu disperarea celor care simt că fiecare clipă trebuie arsă până la ultima ei fărâmbă de lumină. AdolenŃa este un orizont nesfârșit, dar și un labirint al îndoielii. Timpul crește peste ea ca o pădure densă, încercând să-i ascundă cărările, dar visul rămâne mereu acolo, sub piele, în carne, în gând, gata oricând să se transforme în destin.

AdolenŃa este și vârsta în care timpul nu se mai măsoară în ore, ci în emoții. O singură zi poate să încapă o întreagă furtună, iar un moment trecător poate deveni o amintire care nu se va șterge niciodată. Totul este trăit la intensitate maximă, de parcă lumea întreagă s-ar sfârși și s-ar naște din nou cu fiecare tresărire a inimii. Este un timp al așteptării febrile, dar și al nerăbdării de a-l grăbi, un timp în care fiecare vis pare posibil, dar și o primejdie.

Dar ce se întâmplă atunci când visul și realitatea intră în conflict? Când adolenŃul descoperă că lumea nu este atât de maleabilă pe cât și-a imaginat-o? Când i se spune că trebuie să renunțe, să se conformeze, să nu mai viseze „copilărește”? Oare atunci visul moare sau doar se transformă? Se ascunde în adâncurile minții, se metamorfozează în dor, în nostalgie, în dorința de a găsi un loc unde să nu fie străin?

Pentru mulți, adolenŃa este și primul contact cu dezamăgirea. Este momentul în care își dau seama că nu toate visurile se împlinesc, că unele promisiuni sunt doar cuvinte goale, că oamenii pot pleca fără un motiv anume. Și atunci, ce rămâne? Unii aleg să renunțe la vis, să accepte regulile lumii așa cum le sunt impuse. Alții, însă, refuză să îngenuncheze în fața timpului și continuă să viseze, chiar și atunci când realitatea le spune că visurile lor sunt imposibile.

Poate că adevărata esență a adolenŃei nu stă în visurile care se împlinesc, ci în cele care rămân neîmplinite, în cele care nu devin realitate, dar care aprind în suflet o dorință de a merge mai departe. Poate că visul, chiar dacă nu prinde niciodată formă, nu este de fapt o pierdere, ci un semn că sufletul este încă viu, că nu s-a lăsat modelat complet de convențiile lumii.

AdolenŃa este un război între ceea ce ne dorim și ceea ce ni se spune că ar trebui să vrem. Este o luptă între impulsul de a explora necunoscutul și frica de a ne pierde pe drum. Este vârsta în care învățăm că lumea nu ni se va așeza niciodată la picioare, dar și că avem puterea de a o sfida, de a construi ceva ce nimeni altcineva nu poate vedea încă. Și poate că acesta este adevăratul sens al visului: nu de a găsi răspunsuri, ci de a continua să căutăm, chiar și atunci când drumul pare fără capăt.

Nume elev: Bărbuceanu Bianca Mihaela

Clasa a X-a C M.I.

Instituție de învățământ: Colegiul Național Anastasescu

Profesor coordonator: Bitoleanu Iulian

Localitatea: Roșiori de Vede

Telefon elev: 0770371855

Cei care ne aprind lumina

Există în viața fiecăruia dintre noi oameni care nu ne cer nimic, dar ne oferă totul. Care nu lasă urme doar pe hârtie, ci și în minte, și suflet, sunt cei care pun câte o cărămidă în zidul cunoașterii noastre. Acești oameni sunt profesorii, modelatorii de cunoștințe, îndrumătorii de necunoscut, cei care aprind lumina acolo unde elevii se pierd în întuneric.

Școala nu este doar despre manuale, note și teste, este despre devenirea unui copil într-un adult. Într-o lume în care toți aleargă după rezultate rapide și performanță, profesorii rămân cei care înțeleg că un suflet nu se grăbește, deoarece un om nu se formează într-un singur modul, ci în ani de muncă și perseverență.

Un profesor adevărat nu predă doar lecția din programă, el predă încrederea, demnitatea, perseverența. Ne învață să nu ne temem de greșeli, să întrebăm când nu știm, să căutăm când nu găsim. El este acolo nu doar pentru a corecta, ci mai ales pentru a încuraja. Cuvintele unui profesor, rostite cu grijă într-un moment decisiv, pot planta în sufletul unui elev credința că este capabil de mai mult decât credea.

Școala nu este doar un loc al cunoașterii, ci un spațiu al devenirii, unde adolescența se formează spre maturitate. Aici, profesorii nu oferă doar informație, ci încredere, sprijin și direcție. Peste ani, nu reținem formulele învățate, ci privirea caldă a celui care ne-a înțeles, vocea care ne-a spus că putem, chiar și atunci când noi nu credeam. Ei rămân prezenți, nevăzuți, în alegerile pe care le facem, ca o lumină care nu se stinge niciodată.

Poate că unii profesori nu vor ști niciodată câte vieți au schimbat. Poate că nu vor primi aplauze sau statui. Dar în inima fiecărui tânăr format cu blândețe, cu exigență și cu iubire de oameni, rămâne pentru totdeauna o lumină. O lumină care nu se stinge. Iar această lumină poartă un nume, numele unui profesor, numele unei chemări tăcute, dar pline de semnificație.

NĂSTASE ERIKA-MARIA

Clasa a X-a B Uman, Colegiul Național „Anastasescu”

Roșiori de Vede

Profesor Coordonator- Cismaru Daniela, 0722 464 849

Pierdut și găsit

Timpul ne însoțește în toate momentele vieții noastre, acesta este firul invizibil ce ne trage în viitor fără a avea dreptul la o altă opțiune, un drum nesfârșit însoțit de frici, tentații, întrebări și mistere, dar care ascunde o nouă cale în spatele muntelui temerilor noastre, un munte abrupt, stâncos, înalt și greu de trecut sub vremea emoțiilor noastre, însorită, furtunoasă, ploioasă sau înnorată. Dar ce este acest viitor ce pare că vrea să îl însoțim, să mergem cu el și să îl alergăm, să îl ajungem ca să nu rămânem pierduți în amintiri?

Uneori, simțim că timpul trece prea repede, uneori prea încet, mai ales în copilăria noastră plină de naivitate unde timpul pare nelimitat, așteptăm cu nerăbdare să creștem, să ne maturizăm și să fim adulți. Încă de la o vârstă fragedă ,visăm la un viitor plin de bucurii, la o lume fantastică fără sfârșit sau început care nu ține cont de timpul trecut și pierdut. Lipsiți de griji, trăim în prezentul ce are să ne arate drumul corect de urmat, sau cel puțin destinul pe care avem să îl acceptăm sau confruntăm.

Odată cu creșterea noastră, aceste visuri devin din ce în ce mai mult incertitudine, visăm la libertate, dragoste, un viitor strălucitor, descoperirea propriei persoane și la găsirea unui scop în viață. Ne punem cât mai multe întrebări despre lumea în care trăim și ne luptăm cu diferite provocări și prejudecăți ce ne trag înapoi.

Deja de la vârsta adolescenței ,ajungem să ne fie frică să visăm, ne simțim zdrobiți de stresul schimbării și de influențele din jurul nostru care strigă opusul dorinței noastre, trăim cu frica de a nu fi judecați și ne detașăm de realitatea în care trăim , încercând să evităm fricile care ne străbat. Visăm, gândim, ne distrugem și pierdem, ne stresăm, nu știm cum să mergem mai departe și rămânem blocați în trecut de dorul său, dorind ca momentele pe care le trăim acum să fie doar un vis ce în curând are să se termine ca să ne trăim dulcea copilărie în continuare.

Scăldat într-o gelozie amară, dorim din ce în ce mai mult ce au cei din jurul nostru și să fim ca aceștia, să fim copia lor, să trăim ca ei și să uităm de propria noastră persoană încât ne face să ne punem întrebarea „De ce nu eu?”. Toți și totul din jurul nostru parcă începe să se întoarcă împotriva noastră, parcă vor să renunțăm la visurile noastre, să cădem la pământ și să nu ne mai ridicăm, doar

să aflăm că cel mai mare dușman al nostru care ne trage înapoi suntem chiar noi, refuzăm să înaintăm cu frica de a eșua, așa că construim un perete cu speranța ca timpul să încetinească pentru a ne odihni. Ne simțim ca o frunză căzută și putrezită urâtă de tot ce ne înconjoară, călcată în picioare din cauza încrederii noastre, iar ca apărare începem să urmărim fashion trendul de a chinui pe altcineva doar pentru a nu fi următoarea victimă.

Durerea presiunii la care suntem supuși este cea ce ne forțează să jucăm un rol pe care nu îl dorim doar pentru a mulțumi lumea ce ne urmărește ca spectatorii teatrului vieții noastre, versurile pe care trebuie să le repetăm și scriptul pe care trebuie să îl urmăm sub ochii reci care ne urmăresc cele mai mici greșeli ne macină bucuria de a încerca ceva nou.

Asta este ceea ce gândește cel care este străpuns de frica de a fi judecat, cel cu frica de a face un pas în față, cel care nu știe cum să renunțe la aceste gânduri, cel care a fost stors de ultimul zâmbet și cel care nu știe cum să facă o schimbare, dar și cel care vrea să se ridice și să se schimbe, cel care vrea să își învingă fricile și să meargă mai departe, cel care, deși speriat, aude o voce ce strigă „Nu renunța!” și poate chiar cel care citește acest eseu dorind să afle mai departe motivul pentru care nu renunțăm la ce visăm.

O inimă lipsită de speranțe își va găsi mereu culoarea, locul în lume și drumul corect de urmărit, deși acestea sunt pline de emoții ce nu pot fi descrise, se trezește și se zbate până la ultima sa răsuflare. „De ce?”, de ce să ne zbatem? Ne putem pune întrebarea asta încă de la început, de ce visăm? De ce ne dorim ceva în viață? O întrebare pe care toată lumea și-o pune, dar la care nu există răspuns concret, unii visează pentru un viitor mai bun, alții visează ca să fie fericiți, alții ca să fie mândri, iar alții pur și simplu visează, deoarece ce este o lume fără visuri, o lume fără culoare, o lume unde toată lumea este la fel, o lume unde putem face o schimbare.

Deși adolescența este dură, mereu vom găsi răspunsul la întrebările noastre, indiferent de cât de dificile sunt sau de cât timp ne va lua să aflăm cu adevărat ce dorim și pentru ce ne luptăm, deoarece niciodată nu este prea târziu să crezi, să sperii și să visezi, iar ca ramurile copacului timpului să înflorească culori noi pe lumea asta.

Sin Andrei-Nicolae
Clasa a X-a B Uman
Colegiul Național Anastasescu
Județul: Teleorman
Localitatea: Roșiori de Vede
Prof. Coordonator: Delcescu Daniela Cismaru
Număr de Telefon: 0722464849
Secțiunea I

Poetica visului
Cine și ce să viseze în timpul crescut peste noi

Timpul, o poveste cu un început și, din păcate, cu un final. De multe ori, efemeritatea aceasta duce la multe întrebări fără răspuns. Omul nu se bucură niciodată de prezent, ci trăiește într-un trecut pe care nu-l înțelege și nu îl găsește contemporan cu viața sa. Aceste întrebări fără răspuns au un rol mai mare decât se înțelege. Misterul care nu iese la iveală și care determină istoria unei persoane trebuie să rămână ascuns și să-i permită gânditorului să reflecte asupra trăirilor sale.

Copilăria unei persoane este una dintre cele mai prețioase amintiri, aceasta dezvoltându-se în maturitatea care îi oferă omului o introducere într-o lume cu totul diferită, din toate punctele de vedere.

Când ești copil, nu ai amintiri și te poți bucura de prezentul pe care îl ai la îndemână și de minunata perioadă de jovialitate, dar, pe zi ce trece, timpul își pune amprenta peste tot ce înseamnă libertate. Corpul crește, amintirile devin din ce în ce mai numeroase, iar mintea își formează mult mai multe întrebări.

Zilnic facem retrospectivă la momentele bune sau mai puțin bune din viața noastră, dar nu suntem la fel de atenți cu prezentul, momentul care ne scapă atât de des printre degete și pe care îl privim cu atâta indiferență.

Viața nu este niciodată un drum drept. Nu trebuie să fim înșelați de întâmplări care ne pătează o anumită amintire, ci să căpătăm un caracter precaut și să facem diferența între binele și răul care a fost comis.

Viitorul, pe de altă parte, este o amintire pe care încă nu o stăpânim, dar este una pe care ne-o dorim. Orice om are la un moment dat o clipă de liniște în care își lasă mintea liberă, gândindu-se, și punându-și în practică propria imaginație.

Uneori, imaginația ne poate readuce în niște momente dificile, dar acestea înseamnă un avertisment cu privire la restabilirea drumului în viață.

Există atât de multe evenimente în viața unei persoane, dar aceasta poate accesa câte un moment pe rând, prin intermediul prezentului.

Trecutul, prezentul și viitorul se împletesc într-un mod misterios, formând o pânză de evenimente și emoții care definesc existența fiecăruia. De prea multe ori neglijăm prezentul, crezând că nu contează sau că este plictisitor și fără de folos, dar prezentul este singurul moment în care poți lua decizii definitive și, totodată, prezentul este perioada când ai cel mai ridicat nivel de cunoștință despre subiect, focusându-te în totalitate pe acesta.

Fiecare clipă trăită conștient devine o construcție solidă a sinelui nostru. Aprecierea momentelor simple, a micilor bucurii, ne ajută să ne găsim echilibrul și sensul.

Viața este un șir de alegeri, iar fiecare decizie pe care o luăm ne modelează caracterul și ne

influențează drumul propriu.

Este esențial să privim trecutul cu înțelepciune, fără regrete paralizante, să întâmpinăm viitorul cu speranță, dar mai ales să prețuim prezentul.

Doar astfel putem trăi cu adevărat, transformând timpul dintr-un inamic invizibil într-un aliat prețios.

„Nu încerca să fii un om de succes, ci un om de valoare. Timpul este relativ, iar ceea ce contează cu adevărat este cum îl folosești.”-Albert Einstein, acest citat ne amintește că nu durata timpului este esențială, ci felul în care alegem să-l trăim. Mulți oameni își irosesc prezentul fie regretând trecutul, fie temându-se de viitor, fără să realizeze că singura realitate asupra căreia au control este clipa de acum.

În loc să ne lăsăm copleșiți de trecerea timpului, ar trebui să ne concentrăm pe cum îl investim. O viață valoroasă nu se măsoară în ani, ci în momente de învățare, creștere și autenticitate. Dacă ne străduim să dăm sens fiecărei zile, nu vom mai simți că timpul trece prea repede sau că l-am pierdut în zadar.

Mulți oameni se tem de trecerea timpului pentru că o asociază cu îmbătrânirea sau pierderile inevitabile. Însă, în loc să privim timpul ca pe un dușman, ar trebui să-l vedem ca pe un aliat. Fiecare moment trăit cu autenticitate ne oferă oportunitatea de a învăța, de a ne dezvolta și de a lăsa o urmă pozitivă în lume.

De asemenea, trebuie să înțelegem că valoarea timpului nu constă doar în realizări mari, ci și în micile momente care aduc bucurie și sens. O conversație sinceră, o plimbare în natură, un gest de bunătate – toate acestea sunt expresii ale unei vieți trăite cu rost.

Dacă ne schimbăm perspectiva asupra timpului, nu vom mai avea senzația că se scurge prea repede, ci că fiecare clipă devine o parte prețioasă a călătoriei noastre.

De multe ori, înțelegem târziu cât de rapid trece timpul și cum se schimbă relațiile odată cu el. Copiii cresc, părinții îmbătrânesc, prietenii își urmează propriile drumuri, iar noi rămânem cu amintirile momentelor pe care fie le-am trăit, fie le-am neglijat. Tocmai de aceea, este esențial să fim prezenți în viețile celor dragi, să le oferim timp real, nu doar atenție superficială. Părinții, după ce îmbătrânesc, sunt conștienți de faptul că ceasul lor este aproape de oprire. Acest gând poate fi înspăimântător și depinde de la persoană la persoană. Unii vârstnici îl caută pe Dumnezeu, mergând la biserică și rugându-se, alții preferă să petreacă timp cu prietenii din copilărie sau cu familia.

Deși toate aceste modalități de a petrece timpul rămas pe acest pământ sunt cele mai bune și mai importante, sunt și persoane care au rămas singure, fără prieteni sau familie, fără putere de deplasare, fără ajutor de la alte persoane, singurul lor prieten fiind amintirile de odinioară, care rămân în sufletul și în inimile acestora până și în ultimele clipe de viață.

Orice persoană este unică, orice amintire este unică și orice inimă este unică, toate fiind strâns legate între ele de o clepsidră care se scurge puțin cu puțin în fiecare zi.

De aceea, viața trebuie prețuită cât mai mult. Nu este necesar să fii cel mai bogat sau să ai cea mai multă putere, ci să trăiești bine cu familia, să cauți calea potrivită în viață și să nu uiți să reflectezi asupra trecutului care te-a clădit și care te-a format ca om și ca locuitor al planetei în care ne aflăm.